

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Petra Kuchynky ve věci

žalobce: **T. V. P.**, narozen xx. x. xxxx. st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v ČR P.,
zastoupený: *Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,*
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, č. j. MV-84934-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, č. j. MV-84934-4/SO-2020, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci plnou náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to k rukám Mgr. Ladislava Bártý, advokáta.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, č. j. MV-84934-4/SO-2020 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, částečně změněno co do právní kvalifikace rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2020, č. j. OAM-34839-19/ZM-2019, a to tak, že žalovaná z důvodu nesplnění podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a dobu platnosti zaměstnanecké karty neprodloužila podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, namísto správním orgánem I. stupně původně použitých ustanovení § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neprodloužil žalobci platnost zaměstnanecké karty, jelikož žalobce vykonával práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, která mu byla vydána na pracovní pozici „Pomocný manipulační pracovník (kromě výroby) (9333)“.

Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily druh jím vykonávané práce. Správní orgány vyhodnotily, že žalobce vykonává nelegální práci, neboť pro svého zaměstnavatele vykonává práci uklízeče, ačkoli mu byla vydána zaměstnanecká karta pro výkon pomocného manipulačního dělníka. Správní orgány při tom vycházely především ze žalobcova výsledku, který však interpretovaly zkresleně. Opominuly, že z výsledku vyplynulo, že náplň žalobcovy práce je značně pestřejší než úklid provozovny, neboť žalobce manipuluje se zbožím, doplňuje zásoby a vykonává činnosti, které nelze nazvat úklidem. Své závěry správní orgány založily na údajném rozporu výkonu práce žalobce s kvalifikací CISCO, konkrétně s kvalifikací – pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) (9333).
3. V této souvislosti žalobce poukázal, že ve sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., je kategorie pomocných manipulačních pracovníků dále rozdělena na subkategorie pomocných skladníků (93331), pomocných manipulačních pracovníků v dopravě (93332), pomocných manipulačních pracovníků obchodního provozu (93333), pomocných pracovníků ve sběrných surovinách (93334) a ostatních pomocných manipulačních pracovníků (kromě výroby) (93339). Subkategorie pomocného pracovníka obchodního provozu je pak v praxi představována pracovním místem pomocného pracovníka v obchodě, jehož pracovními činnostmi jsou podle uvedeného právního předpisu manipulační práce, obsluha jednoúčelových zařízení obchodních provozů, čištění zařízení, prodejních prostor a okolí prodejny, pomocné práce při údržbě provozovny, balení zboží a výrobků pro přepravu, doplňování výrobků a zboží, třídění a úklid obalového materiálu, výkup vratných obalů. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že čištění prodejních prostor je zcela typickou prací pro pomocného manipulačního pracovníka, a nikoliv uklízeče podle kategorie 91. Správní orgány tedy nesprávně vyhodnotily druh žalobcem vykonávané práce, a proto i závěr o legálnosti žalobcem vykonávané práce je nesprávný.

Vyjádření žalované

4. Ve svém vyjádření žalovaná navrhla zamítnutí podané žaloby a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a je řádně odůvodněno.

Posouzení věci krajským soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili.
7. Žaloba je důvodná.
8. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodující skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecká karta) v období od 16. 8. 2017 do 15. 8. 2019. Dne 18. 6. 2019 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je pracovní smlouva ze dne 1. 6. 2019, uzavřená mezi žalobcem jakožto zaměstnancem a družstvem Clean Masters, jakožto zaměstnavatelem, uzavřená na dobu neurčitou, se sjednaným druhem práce: „9333 Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“. Ve správním spisu je dále založeno závazné stanovisko Úřadu práce České republiky ze dne 20. 6. 2019, podle něhož nebyly zjištěny skutečnosti, které by v žalobcově případě odůvodnily vydání nesouhlasného závazného stanoviska ve věci prodloužení jeho zaměstnanecké karty za účelem jeho dalšího zaměstnávání na uvedené pracovní pozici z hlediska situace na domácím trhu práce. Se žalobcem byl dne 3. 2. 2020 proveden výslech. Při něm žalobce uvedl, že je zaměstnancem družstva Clean Masters, pracuje v Praze v obchodech s potravinami jako uklízeč a doplňuje prodané zboží do regálů. Žalobce dále uvedl, že k výkonu zaměstnání používá oblečení a rukavice od firmy, vysavač, smeták, a šampon. K otázce, kdo žalobce na místě výkonu práce úkoluje, odpověděl, že majitel obchodu mu řekne, kde má uklízet nebo doplňovat zboží. Ve spisu je dále založen popis pracovní podskupiny zaměstnání 9333 Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) stažený z webových stránek www.cz-isco.cz. Z něj se podává, že pomocní manipulační pracovníci provádějí úkoly, jako jsou balení, přenášení, nakládání a vykládání nábytku a jiných předmětů z domácností, nakládání a vykládání lodních a leteckých nákladů a přenášení a ukládání zboží v různých skladech. Dále z popisu této podskupiny zaměstnání je zřejmé, že se tato dělí na další kategorie, a to 93331 pomocní skladníci, 93332 pomocní manipulační pracovníci v dopravě, 93333 pomocní pracovníci obchodního provozu, 93334 pomocní pracovníci ve sběrných surovinách a 93339 ostatní pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby).
9. Dne 9. 3. 2020 vydal správní orgán I. stupně pod č. j.OAM-34839-19/ZM-2019 rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl a platnost zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, neprodloužil, neboť žalobce nesplňoval podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z výsledku vyplynulo, že žalobce vykonává práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, která mu byla vydána dle § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na pracovní pozici Pomocný manipulační pracovník (kromě výroby) (9333), a nikoli na pracovní pozici uklízeče, kterou ve skutečnosti vykonává. V rozhodnutí se správní orgán zabýval klasifikací zaměstnání CZ-ISCO zavedenou Českým statistickým úřadem a vypracovanou na základě mezinárodního standardu, jehož tvůrcem je Mezinárodní organizace práce. Pomocí této klasifikace je vymezeno každé

volné pracovní místo, které je zaměstnavatelem ohlašováno Úřadu práce České republiky a které se může stát součástí Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Druh vykonávané práce u pracovní pozice, na základě které byla žalobci vydána zaměstnanecká karta, spadá v klasifikaci CZ-ISCO pod kategorií „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) (9333)“. Pod pracovní činnosti této kategorie pak spadají úkoly, jako jsou balení, přenášení, nakládání a vykládání nábytku a jiných předmětů z domácností, nakládání a vykládání ve skladech, přenášení a stohování zboží ve skladech a podobných zařízeních apod. Oproti tomu práce uklízeče dle správního orgánu I. stupně spadá do skupiny prací „uklízeči a pomocníci (91)“ s tím, že tyto pracovníci vykonávají činnost v domácnostech, hotelích, kancelářích, nemocnicích a jiných zařízeních, která spočívá v zametání, vysávání, mytí a leštění podlah, nábytku a jiných předmětů, pečování o prádlo a stlaní postelí, mytí vozidel a oken a ručním praní a žehlení. Provádění úklidových prací je zcela odlišnou činností od prací, které by měl vykonávat pomocný manipulační pracovník, a nelze ji tedy zahrnout do okruhu pracovních činností pro pomocného manipulačního pracovníka. Žalobce tedy v rozporu s udělenou zaměstnaneckou kartou nepracuje na pozici pomocného manipulačního pracovníka, nýbrž na pozici uklízeče (tedy na pozici, která není součástí Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty). Tímto jednáním byl naplněn důvod pro nevyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

10. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého bylo žalobou napadeným rozhodnutím částečně změněno (pouze co do právní kvalifikace) rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to tím způsobem, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl odkaz na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců nahrazen odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Dle žalované správní orgán I. stupně nesprávně podřadil jednání žalobce spočívající ve výkonu jiného druhu práce, než na který mu byla vydána zaměstnanecká karta, pod výkon nelegální práce, přestože se mělo jednání žalobce správně subsumovat pod tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Ohledně náplně práce a pracovní pozice žalobce se žalovaná shodla se závěry správního orgánu I. stupně, že žalobce působil na pozici uklízeče, která je však odlišná od pracovní pozice pomocní manipulační pracovníci, na kterou měl vydánu zaměstnaneckou kartu. Odlišnost těchto pracovních pozic dle žalované spočívá v rozdílných pracovních náplních. Z výsledku je přitom zřejmé, že žalobce nikdy náplň pomocného manipulačního pracovníka nevykonával, jelikož vykonával toliko úklid v obchodech, kde popř. doplňoval zboží do regálů. Úklid a doplňování zboží však nejsou činnostmi uvedenými v úkolech, které by měli provádět Pomocní manipulační pracovníci.
11. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
12. Podle § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněně podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.“*
13. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 věta první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije*

obdobně.“

14. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*
15. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
16. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
17. Žalobce svou žalobní námitku označil jako nesprávné vyhodnocení druhu jím vykonávané práce. Z obsahu žalobního bodu, jak je shora ostatně rekapitulován, vyplývá, že fakticky brojí proti interpretaci výsledků svého výsledku ve správním řízení a na jejich základě učiněným skutkovým i právním závěrům správních orgánů.
18. Soud shledal důvodnost žaloby v otázce nesprávného zjištění skutkového stavu, resp. jeho nedostatečnosti, která nakonec ústí v nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
19. Vyjít je v tomto směru třeba z ustanovení § 3 správního řádu, které v obecné rovině vymezuje hranice náležitého zjištění skutkového stavu a procesní odpovědnost za jejich dosažení. Činí tak následujícím způsobem: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“* Uvedené ustanovení upravuje tzv. zásadu materiální pravdy, dle které je správní orgán povinen *ex offio* zjistit vždy stav věci prostý důvodných pochybností, aniž by se při tom omezoval na tvrzení účastníka řízení.
20. Klíčovým skutkovým východiskem pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je závěr, že žalobce vykonává pracovní pozici uklízeče, neboť *„vypověděl, že (...) vykonává práci (...) na pracovní pozici jako uklízeč, většinou uklízí obchody s potravinami, kde kormě uklízení ještě doplňuje zboží do regálů.“* Současně pak správní orgány uzavřely, že *„provádění úklidových prací je svým charakterem odlišnou činností od prací, které by měl vykonávat pomocný manipulační pracovník, resp. ji nelze podřadit či zahrnout do okruhu pracovních činností, které vykonává pomocný manipulační pracovník.“* Citace pocházejí z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s jehož skutkovými závěry se nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil, když uvedl, že *„V případě účastníka nelze mít pochyb o tom, že pracovní pozice uklízeč, kterou účastník řízení výslovně uvedl ve svém výsledku, je zcela odlišná od pracovní pozice pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby), na kterou mu byla vydána zaměstnanecká karta.“*
21. Tyto závěry ovšem nelze ve stávající situaci přijmout. Předdeslat je možno, že posouzení druhu cizincem vykonávané práce je třeba přistoupit především z materiálního hlediska, tj. jednoznačně postavit najisto, jaký druh práce příslušný cizinec skutečně reálně vykonává, tedy co je předmětem jeho činnosti. Teprve takto učiněná zjištění je možno podřazovat příslušné nomenklatuře. V tomto směru je nutno se především vymezit vůči důrazu, který správní orgány obou stupňů kladou na označení pracovní pozice samotným žalobcem,

který skutečně mj. uvedl, že pracuje jako uklízeč. Samotné formální označení určité pracovní pozice totiž nemusí obecně vzato plně korespondovat s její obsahovou náplní, nemůže tedy být klíčovým kritériem při posuzování otázky charakteru vykonávané pracovní činnosti. Rozdíly mezi materiálním obsahem konkrétních pracovních pozicí mohou být velmi subtilní, obtížně zachytitelné i pro rodilého mluvčího. To pak platí tím spíše pro cizince, jehož výpověď je navíc ještě zprostředkovávaná tlumočnickem. Označení pracovní pozice, které se takto správním orgánům dostane, vskutku nelze přeceňovat. Přehlížet pak není rovněž možno to, že žalobce v rámci svého výsledku také uvedl, že rovněž doplňuje zboží do regálů, s čímž ovšem správní orgány obou stupňů již vůbec dále nepracovaly.

22. V této souvislosti žalobce zcela správně poukázal na to, že ze sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), vyplývá, že pracovní pozice pomocných manipulačních pracovníků (kromě výroby) (9333) je dále vnitřně členěna, přičemž jednou z jejích subkategorií je pracovní pozice pomocných manipulačních pracovníků obchodního provozu (93333), která je vymezena tak, že obsahuje mj. čištění zařízení prodejních prostor a okolí prodejny a doplňování výrobků a zboží.
23. Již proto měly výsledky provedeného výsledku vést správní orgány k úvaze, zda žalobce nevykonává právě pozici manipulačního pracovníka obchodního provozu. K posouzení této otázky by ovšem bylo nepochybně nutné provedené dokazování doplnit, nabízí se provedení dalšího výsledku, a to nejen žalobce, ale i jeho případných kolegů, ale představitelné je i doplnění obsahu správního spisu o důkazy listinné, jako je vyjádření uživatelů žalobcových služeb atd. Od provedení této, v dané procesní situaci náležité činnosti, není možné upustit, zřejmě pod dojmem uplatněného opatření proti nečinnosti, se zkratkovitým závěrem, že žalobce fakticky pracoval jako uklízeč. Ani tento závěr koneckonců nebyl náležitě zdůvodněn a podložen zjištěními plynoucími z obsahu správního spisu, když se opírá v podstatě jen konstatování dojmu, který správní orgány o povaze žalobcovy pracovní činnosti nabyly. Správní orgány tak sice na jednu stranu kladou poměrně vysoké nároky na žalobce, když vycházejí z toho, že sám uvedl, že je uklízeč, ale samy se vůbec nevyrovnaly s tím, že žalobce rovněž doplňuje i prodané zboží a působí v supermarketech, neuvedly tedy úvahu, podle níž i tyto činnosti lze zařadit do vymezení pracovní pozice uklízečů.
24. Lze tedy konstatovat, že žalobcova námitka nedostatečným zjištěním skutkového stavu je důvodná, a to v takové míře, že zakládá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se nezabývaly všemi relevantními skutkovými okolnostmi a jejich skutkové závěry nemají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. K této vadě by ostatně soud musel přihlédnout i z úřední povinnosti. Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí žalované ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení žalované. V něm žalovaná především posoudí, zda je schopna v rámci činnosti odvolacího správního orgánu zajištěné vady napravit. Nebude-li tomu tak zejména pro potřebu doplnit dokazování, nezbyde jí než zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgány obou stupňů však v následujícím průběhu správního řízení budou dbát na to, aby jejich skutkové závěry měly dostatečnou oporu ve spisovém materiálu a aby je doprovázela přezkoumatelná úvaha ohledně žalobcem vykonávaného druhu práce, případně jejího souladu se zaměstnaneckou kartou.

Náklady řízení

25. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Jelikož žalobce ani přes výzvu soud nespécifikoval, jakou konkrétní náhradu nákladů řízení žádá, vycházel soud při určení výše náhrady nákladů řízení z podkladů založených v soudním spisu. Krajský soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby) a dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Za úkon spočívající v sepsání a podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a rovněž za zaplacený soudní poplatek za tento návrh ve výši 1 000 Kč soud právo na náhradu nákladů nepřiznal, neboť s tímto návrhem nebyl žalobce úspěšný. Soud rovněž neuznal jako důvodně vynaložený náklad za úkon spočívající v zaslání doplnění žaloby ze dne 22. 10. 2020, jelikož ze spisu není zřejmý žádný důvod, kvůli kterému nemohl žalobce svá tvrzení uplatnit již v žalobě ze dne 17. 8. 2020, za jejíž podání soud právo na náhradu nákladů řízení žalobci přiznal. Ani žalobce žádné takové důvody netvrdil. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. února 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu